

Mentre la vida brolla fora

Martí Cardona i Garcia

Només puc comptar els minuts per poder sortir a tastar la primavera que aquests dies comença a despuntar. No sé si la presència obligatòria d'aquest seminari se m'està fent més feixuga a mi o a les agulles del rellotge, que fa segons que no avancen. A vegades, per distreure'm, m'imagino que els núvols que sobresurten per darrere dels edificis són grans muntanyes nevades que s'aixequen a l'horitzó. Els miro de cua d'ull i intento falsificar la seva presència en el meu record. Aconsegueixo tan sols per un instant percebre'ls com si sempre haguessin estat allà, i aleshores m'imagino com es veuria aquest edifici des del cim.

Sé que arriba la primavera perquè veig com el vent esbufega més càlidament i, amb ell, escampa les flors i les orenetes i tantes altres coses boniques. Ara la professora ens parla del cicle de Calvin i de com la planta és capaç de fixar el carboni atmosfèric. Penso que això també és bonic i alhora tan eteri i fascinant com les muntanyes del meu pensament. Així absorbeixo el discurs que rebo en directe per l'ordinador, que m'omple els apunts de molècules i electrons que salten d'una a l'altra, oxidant-se i reduint-se. I així avança altre cop el temps i em nodreixo dels coneixements que m'arriben per la fibra òptica a un flux constant, entre els núvols i la primavera que ha arribat i que he d'observar per la finestra. Confinat a viure dins mentre la vida encadena cicles de Calvin i brolla pertot arreu a fora.